

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Ιερώτατοι και Θεοφιλέστατοι αδελφοί,
προσφιλέστατα τέκνα εν Κυρίω,

Φθάσαντες την μεγάλην εορτήν των Χριστουγέννων, δοξολογούμεν εν ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς τον δι' ημάς τους ανθρώπους κενώσαντα εαυτόν και την ημετέραν σάρκα αναλαμβάνοντα Κύριον, ίνα λυτρώσηται ημάς εκ της «δουλείας του αλλοτρίου» και ανοίξη τω γένει των ανθρώπων Παραδείσου τας πύλας. Αγάλλεται η Εκκλησία του Χριστού, βιούσα λειτουργικώς το όλον μυστήριον της Θείας Οικονομίας, προγενομένη της δόξης της εσχατολογικής Βασιλείας και δίδουσα χριστοπρεπώς την καλήν μαρτυρίαν της πίστεως, της ελπίδος και της αγάπης εν τω κόσμω.

Ο «ουκ εκ του κόσμου» χαρακτήρ της Εκκλησίας όχι μόνον δεν την αποκόπτει από την ιστορικήν και την κοινωνικήν πραγματικότητα, αλλά εμπνέει και ενδυναμώνει την μαρτυρίαν αυτής. Ούτως, η Εκκλησία, εν αναφορά πάντοτε προς τον αιώνιον προορισμόν του ανθρώπου, διακονεί τας υπαρξιακάς ανάγκας αυτού, επιχέει, ως ο Καλός Σαμαρείτης, «έλαιον και οίνον» επί τας πληγάς, καθισταμένη ο «πλησίον» παντός «εμπεσόντος εις τους ληστές» (πρβλ. Λουκ. ι', 25 - 37), ιωμένη τας συγχρόνους «ασθενείας του πολιτισμού», φωτίζουσα τας διανοίας και τας καρδίας των ανθρώπων. Η πνευματικότης, ως παρουσία του Αγίου Πνεύματος εις την ζωήν των πιστών, σημαίνει μαρτυρείν έργω και λόγω περί της εν ημίν ελπίδος και δεν έχει σχέσιν με άγονον εσωστρέφειαν. Το Άγιον Πνεύμα είναι ζωής χορηγός, πηγή αγαθότητος, νομή χαρισμάτων, ζωή και φως. Ο χριστιανός είναι φλεγόμενος άνθρωπος, φιλόθεος, φιλόανθρωπος και φιλοκαλικός, δραστήριος και δημιουργικός.

Το Ευαγγέλιον των Χριστουγέννων ακούεται και εφέτος εις εν πολιτισμικόν περιβάλλον, όπου υψίστη αξία θεωρείται το «ατομικόν δικαίωμα». Ο εαυτοκεντρισμός και η φενάκη της αυτοπραγματώσεως μειώνουν την κοινωνικήν συνοχήν, εξασθενίζουν το φιλόλληλον πνεύμα και την αλληλεγγύην και εργαλειοποιούν τας διανθρωπίνας σχέσεις. Ο άκρατος

οικονομισμός και η εκκοσμίκευσις βαθύνουν το υπαρξιακόν κενόν και οδηγούν εις συρρίκνωσιν των δημιουργικών δυνάμεων του ανθρώπου.

Η Εκκλησία είναι αδύνατον να αγνοήση τας εξελίξεις αυτάς, τας συνεπείας των οποίων υφίστανται πρωτίστως οι νέοι, με όχημα τας σαγηνευτικάς μηχανάς του τεχνολογικού πολιτισμού και τας παντοειδείς υποσχέσεις «ψευδών παραδείσων». Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας (Κρήτη, 2016) εκάλεσε μετ' εμφάσεως τους νέους «να συνειδητοποιήσουν ότι είναι φορείς της μακραίωνος και ευλογημένης παραδόσεως της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ταυτοχρόνως δε και οι συνεχισταί αυτής», να συμμετέχουν ενεργώς εις την ζωήν της Εκκλησίας, «να διαφυλάσσουν θαρραλέως και να καλλιεργούν με δυναμισμόν τας αιωνίους αξίας της Ορθοδοξίας δια να δίδουν την ζείδωρον χριστιανικήν μαρτυρίαν» (Εγκύκλιος, § 8 και 9).

Εν τω πνεύματι τούτω, στοιχούντες τη προτροπή της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου και με αναφοράν εις την πρόσφατον εκλογήν και εγκατάστασιν των νέων Αρχιεπισκόπων Αμερικής, Αυστραλίας και Θυατείρων και Μεγάλης Βρεταννίας εις τας τρεις μεγάλας Επαρχίας του Οικουμενικού Θρόνου εν τη Διασπορά, ανακηρύσσομεν το έτος 2020 «έτος ποιμαντικού ανακαινισμού και οφειλετικής μερίμνης δια την νεολαίαν», καλούντες σύμπαντα τον καθ' ημάς ιερόν κλήρον και τον χριστεπώνυμον λαόν εις συμμετοχήν και εις στήριξιν της ενθέου ταύτης προσπαθείας.

Αποβλέπομεν εις την ανάπτυξιν μιας «διαλεγομένης Ποιμαντικής» με φαντασίαν και όραμα, με ακλόνητον πίστιν εις την αείρυντον χάριν του Θεού και με εμπιστοσύνην εις την δύναμιν της ελευθερίας του ανθρώπου. Η προσωποκεντρική αυτή Ποιμαντική οφείλει να στρέφη τους νέους από το «ζητείν τα εαυτών» και το «εαυτοίς αρέσκειν», εις την «ου ζητούσαν τα εαυτής» αγάπην και εις το «αρέσκειν Θεώ», από τα «αγαθά» εις το «Αγαθόν», από το «πολλών δείσθαι» εις το «εν, ου εστι χρεία», συμβάλλουσα εις την ανάδειξιν των χαρισμάτων εκάστου εξ αυτών. Ο αληθώς ελεύθερος εαυτός γεννάται δια της προσφοράς του εαυτού μας.

Βάσις δια την αφύπνισιν της χριστιανικής συνειδήσεως παραμένει και σήμερον η βίωσις και η κατανόησις του νοήματος της χριστιανικής λατρείας, του κοινοτικού, ευχαριστιακού και εσχατολογικού χαρακτήρος της. Οι νέοι πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι η Εκκλησία δεν είναι σωματείον χριστιανών αλλά «Σώμα Χριστού». Καλούμεν τον ανά την οικουμένην ιερόν κλήρον της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας εις μίαν «κενωτικήν» ποιμαντικήν κινητοποίησιν. Δεν θα αναμένωμεν να έλθουν οι νέοι και αι νέαι προς ημάς, αλλά πορευόμεθα ημείς προς αυτούς, όχι ως κριταί αλλά ως φίλοι, μιμούμενοι τον «ποιμένα τον καλόν», ος «την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων» (Ιωάν. ι', 11). Ο ποιμήν ευρίσκεται πάντοτε εν εγρηγόρσει και επιφυλακή, γνωρίζει τας ποιμαντικάς ανάγκας των νέων και τον κοινωνικόν των

περίγυρον και δρα αναλόγως. Η ποιμαντική του παρέμβασις αντλεί έμπνευσιν και κατεύθυνσιν από την παράδοσιν της Εκκλησίας, προσφέρουσα εις τους νέους όχι απλώς «βοήθειαν», αλλά την «αλήθειαν» της ελευθερίας, «η Χριστός ημάς ηλευθέρωσεν» (Γαλ. ε', 1).

Με αυτάς τας σκέψεις, προσκυνούντες μετ' ευλαβείας το Θείον Βρέφος της Βηθλεέμ, ευχόμεθα πάσιν υμίν, εκ του πανεόρτου Φαναρίου, ευλογημένον το Άγιον Δωδεκαήμερον και εύκαρπον τον επί θύραις νέον σωτήριον ενιαυτόν, επικαλούμενοι εφ' υμάς την αείζων χάριν και το μέγα έλεος του συγκαταβάντος τω γένει των ανθρώπων Σωτήρος Χριστού, του «Θεού μεθ' ημών».

Χριστούγεννα ,βιθ'
† Ο Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος προς Θεόν ευχέτης πάντων υμών